

«Μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ συνδεθῶ πρὸς ὑμᾶς διὰ δεσμοῦ, εἰς δὲ μόνον θὰ ὑποταχθῶ, δὲν πρέπει νὰ μοι προσφέρτε τι, οὔτε ν' ἀπαιτήσετε τι παρ' ἐμοῦ.

«Τὰ παθήματα καὶ αἱ στερήσεις τῶν δυστυχῶν ἡμερῶν μὲ κατέβαλον, ἀλλὰ δὲν μ' ἔπεισαν νὰ παραδοθῶ. Αἱ ἀπολαύσεις καὶ αἱ ὑποσχέσεις τοῦ πλούτου δὲν μὲ διαφθείρουν.

«Σολάνζη Φαρζιάς».

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ πρὸς τὴν Σολάνζη Φαρζιάς.

17 Ἰανουαρίου

«Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὴν τοιαύτην ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἀντίστασίν σου· αὕτη μὲ θλίβει καὶ μὲ ἀπελπίζει.

«Δὲν συνεδέθημεν ἀπὸ τοῦδε διὰ τῆς ἀμοιβαίας θελήσεώς μας; Ἀμφιβάλλεις ἄρα διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ὑποσχέσεως τοσάκις ἐπαναληφθείσης ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, ἃς καθ' ἐκάστην σοὶ γράφω;

«Θὰ ἡσθάνομην ὅσῃν δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς χαράν, ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι περικυκλοῦσαι ἐκ τῆς πολυτελείας δι' ἣν ἐγεννήθης, ὅτι οὐδὲν τῶν περὶ σέ προσβάλλει τὴν φιλοτιμίαν σου, καὶ ὅτι ζῆς ἐν τῇ ἀνέσει, ἣν ὁ καλὸς μου ἀστὴρ ἐπιτρέπει νὰ σοὶ προσφέρω.

«Ἐπεφόρτισα τὸν Σερβέ, ὅστις εἶναι ἀφοσιωμένος, νὰ μοι εὖρη μικρὸν μέγαρον, ἐν καλῇ συνοικίᾳ, εὐαέρῳ καὶ καταλλήλῳ, καὶ εὖρε τοιοῦτον πρὸς πώλησιν, μὲ συμφέροντας ὄρους.

«Εἶναι φωλεὰ ἐκ χλόης καὶ ἀνθέων, πλησίον τῆς θριαμβευτικῆς Ἀψίδος καὶ τοῦ δάσους.

«Ἐχει θερμοκήπιον πλησίον τῆς αἰθούσης.

«Τὰ πάντα εἶναι θαυμασίως διατεθειμένα μ' ἐντελῇ καλαισθησίαν.

«Τὸ ἐπεσκέφθην πρὸ ὀλίγου.

«Θὰ εἶσαι μετὰ τοῦ τέκνου σου, τοῦ ἰδικοῦ μου, Σολάνζη, ὑπηρετουμένη ὑπὸ ἀνθρώπων εἰς σὲ ἀνηκόντων, ἐλευθέρᾳ ὅσον ἤδη δὲν εἶσαι, διότι οὐδεὶς θὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σέ διατάξῃ, ἐνῶ σὺ θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃς ἄλλους. Ποία διαφορὰ πρὸς τὴν ζωὴν, ἣν ἤδη διάγεις, καὶ ἣτις πιστεύω θὰ σέ στενοχωρεῖ πολὺ.

«Ἐὰν μοὶ τὸ συγχωρῇς θὰ ἔρχομαι νὰ σέ βλέπω, νὰ διέρχωμαι στιγμὰς τινὰς πλησίον σου καθ' ἐκάστην καὶ τότε οὐδεὶς θὰ ἦτο εὐτυχέστερος ἐμοῦ.

«Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κατάρθουν νὰ ἐξαλείψω ἐντελῶς τὴν ἀποστροφὴν σου, καὶ ὅτι θὰ ἡδυνες τὰς τκούσας τὰς ἀηδεῖς τῆς προσδοκίας ὥρας.

«Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον διακαῶς ἀποβλέπω εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἣτις θὰ μᾶς ἐνώσῃ πάλιν καὶ πόσον ἀποστρέφομαι πᾶν ὅ,τι μᾶς χωρίζει!

«Σὲ ἀγαπῶ διακαῶς, παραφόρως.

«Διατὶ δαίνυσαι ἀκαμπτos;

«Διατὶ βραδύνεις τὴν στιγμὴν τῆς ἐνώσεώς μας; Ἡ συγκατάθεσις ἐδόθη, τί λείπει ὅπως σφραγίσῃ τὴν ἐνωσίν μας, ἡ μάταιοι τύποι, οὓς προθύμως θέλω ἐκτελέ-

σει ἅμα ὡς αἱ περιστάσεις, αἱ ἀνυπομῶνως προσδοκώμεναι, μοὶ ἀποδώσωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν μου.

«Διατὶ ὁμιλεῖς περὶ τοῦ κόσμου; Ἐκεῖνον οὔτε μᾶς συλλογίζεται! οὔτε ἀναγνωρίζει τὰς θυσίας, εἰς ἃς ὑποβάλλεις σεαυτὴν, ὅπως διαφυλάξῃς τιμὴν, περὶ ἧς οὐδὲν φροντίζει. Ὁ κόσμος δὲν τὸ γνωρίζει.

«Εἰς τὸ καταφύγιον, ὃ σοὶ προτείνω, τίς θὰ μάθῃ, πόθεν ἔρχεσαι, πῶς ὀνομάζεσαι ἢ τί πράττεις;

«Ἄλλως τε ὁ κόσμος ἡσυχολήθη ἀρκούντως δι' ἐσέ, Σολάνζη, ἔνεκα τοῦ κάλλους σου, δι' οὗ μεθ' ὑπερηφανείας θὰ κοσμηθῶ, καὶ θὰ σοὶ συγχωρήσῃ εὐκόλως ὅτι ἡθέλησα νὰ λάμψῃς, ἀφοῦ ὁ Θεὸς σέ ἔπλασε πρὸς τοῦτο, ὅπως οἱ ἀδάμαντες εἰς τὰ φῶτα καὶ τὰ ἄνθη εἰς τὸν ἥλιον.

«Ὁ κόσμος συγχωρεῖ τὰ πάντα εἰς τὰς δύο μεγάλας, τὰς ἀκταβλήτους δυνάμεις, τὰς μόνας ἴσως ἃς οὐδεὶς διαφιλονικεῖ, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ τῆς ἀμφιβολίας· τὸν πλοῦτον δηλαδὴ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τὴν καλλονὴν διὰ τὰς γυναῖκας.

«Πρᾶξον λοιπὸν ὅ,τι σοὶ ἀρέσκει καὶ θέλεις εὐκόλως συγχωρηθῇ.

«Ἄλλ' ἐὰν κατὰ τύχην δὲν δεχθῇς τὸ μέγαρον τοῦτο, τὴν θελκτικὴν φωλεάν, ἣν σοὶ προσφέρω, ὅπως βραχύνης τὰς ἀηδίας τῆς προσδοκίας, ἐὰν ἀπορρίπτῃς τοῦτο ἐκ φόβου μὴ καταχρασθῶ τῆς δωρεᾶς ταύτης, ὅπως σέ βλέπω καὶ σέ στενοχωρῶ διὰ τῶν παρακλησέων μου, δέχθητι αὐτὸ καὶ ἀνευ τούτου...

«Ὑπόσχομαι οὕτε κἂν νὰ εἰσέλθω ἐν αὐτῷ ἐὰν σὺ δὲν τὸ θελήσῃς.

«Θὰ εὐχαριστοῦμαι ἀπολαμβάνων τῆς χαρᾶς, τοῦ νὰ σέ βλέπω καθ' ἐκάστην εἰς τὸ παράθυρον· ἐὰν δὲ μοὶ κρύπτῃς ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, τότε θὰ μοὶ εἶναι ἀκόμη γλυκύπικρος εὐχαρίστησις νὰ βλέπω τοὺς τοίχους, οἵτινες σέ στεγάζουν νὰ σκέπτωμαι ὅτι εὐρίσκεισαι ἐκεῖ ὅπως ἐγὼ ἐπιθυμῶ καὶ ὅτι ἀπολαμβάνεις τῆς χαρᾶς τοῦ νὰ ἦσαι πλησίον τοῦ παιδίου ἐκείνου, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶσαι σήμερον κεχωρισμένη.

«Μὲ στενοχωρεῖς, Σολάνζη, ἡ σκέψις ὅτι ἡ γυνή, εἰς ἣν ὑπεσχέθην τὸ ὄνομά μου, ἣν θέλω μέχρις ἐμοῦ νὰ ὑψώσω, ἣτις εἶναι ἤδη σύζυγός μου, καὶ ἣτις ὡς πρὸς ἐμὲ εἶναι ἡ μόνη ἀληθὴς μαρτυρία δὲ Τανναί, ἐγκύπτει ἐπιπόνως ἐργαζομένη, καὶ ἐγκλείεται εἰς κατοικίαν ἀναξίαν αὐτῆς, ὡς ἀπλὴ ἐργάτις, καὶ ἣτις ἐπὶ τέλους, παρὰ τὰς διαβεβαιώσεις σου, ὑπακούει εἰς τὰς διαταγὰς προϊσταμένης, καὶ δέχεται παρατηρήσεις σιωπῶσα καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσα.

«Σκέφθητι καὶ ἀποκοιθῇτι.

«Σὲ ἀγαπῶ, Σολάνζη, σὲ λατρεύω.

«Ἐνίοτε ἐξάνισταμαι κατὰ τοῦ κράτους, ὅπερ ἐπ' ἐμοῦ ἔλαβες, καὶ εἰς ὃ ἐν τούτοις ὑποτάσσομαι ἀσπαζόμενος τὰς σκληρὰς σου χεῖρας.

«Ὁλιδιέρος»

*Κ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΓΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἐὰν τοῦ βίου μου τὸ στάδιον ἦτο διάφορον, ἤθελον βεβαίως προτιμῆσαι ὅπως ὁ πατήρ μου μείνῃ ἀγάμος. Μονογενὴς υἱὸς τυγχάνων, ἤθελον κληρονομήσῃ πάντα αὐτοῦ τὰ πλούτη, καὶ, εἰ μὴ τι ἄλλο, τὴν δημαρχίαν τοῦ τόπου τούτου. Γνωρίζετε ὅμως τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς ἀποφάσεώς μου.

Καίτοι ἀνάξιος καὶ ταπεινός, αἰσθάνομαι ἀκατάσχετον κλίσιν πρὸς τὴν ἱερωσύνην τοῦ κόσμου δὲ τὰ ἀγαθὰ ὀλίγην ἐξασκοῦσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου. Ἐὰν ἐν ἐμοὶ ὑπάρχει τι τῆς ζωηρότητος καὶ τῶν σφοδρῶν παθῶν τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ταῦτα δέον νὰ μεταχειρισθῶ, ὅπως ἀναπτύξω δραστήριον καὶ γόνιμον εὐεργετικότητα. Τὰ πολλὰ βιβλία, ἅτινα μοὶ ἐδώσατε πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἡ γνώσις, ἣν ἔχω τῆς ἱστορίας τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας, προσθέτουν ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ μου περιεργείᾳ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διαδώσω τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ μὲ προτρέπουν νὰ μεταβῶ ὡς ἱεραπόστολος εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀνατολῆς.

Θὰ ἐγκαταλίπω τὴν Ἰσπανίαν καὶ θὰ ὑπάγω εἰς μακροκρημένης χώρας νὰ κηρύξω τὸ Εὐαγγέλιον. Οὐδεμίαν μὲ κινεῖ κενοδοξία· δὲν θεωρῶ ἐμαυτὸν ἀνώτερον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Τὴν ἰσχὺν τῆς πίστεώς μου, τὴν ἐπιμονὴν ἣν αἰσθάνομαι, τὰ πάντα, μετὰ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀρρωγὴν καὶ χάριν, ὀφείλω εἰς τὴν ἐπιμεμελημένην ἀνατροφὴν, εἰς τὴν ἀγίαν διδασκαλίαν καὶ εἰς τὰ καλὰ ὑμῶν παραδείγματα, ἀγαπητέ μου θεῖε.

Δὲν τολμῶ σχεδὸν νὰ ὁμολογήσω εἰς ἐμαυτὸν ἐν πρᾶγμα· ἀλλὰ, παρὰ τὴν θέλησίν μου, τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἡ σκέψις αὕτη, αὐτὸ τὸ σόφισμα ἐπανέρχεται συνεχῶς εἰς τὸν νοῦν μου, καὶ, ὡς ἐκ τούτου, θέλω καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω εἰς ὑμᾶς· δὲν μοὶ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ σὰς ἀποκρύψω καὶ αὐτὰς τὰς μυχιαιτάτας καὶ ἀκουσίας μου σκέψεις. Μ' ἐδιδάξατε ν' ἀναλύω τὰ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς, ν' ἀνεύρισκω τὰς καλὰς ἢ κακὰς αὐτῶν αἰτίας, νὰ ἐξετάζω τὰ ἐνδόμυχα βᾶθη τῆς καρδίας, ἐν ἐνὶ λόγῳ, νὰ ἐρευνῶ λεπτομερῶς τὴν συνείδησίν μου.

Πολλάκις ἐσκέφθην περὶ δύο ἀντιθέτων μεθόδων ἀνατροφῆς, τῆς μὲν τῶν προσπαθούντων νὰ τηρήσωσι τὴν ἀθωότητα — ἣν συγχίζουσι μετὰ τῆς ἀγνοίας — καὶ φρονούντων ὅτι τὸ ἀγνωστον κακὸν δύναται τις ν' ἀποφύγῃ εὐκολώτερον ἢ τὸ γνωστόν, τῆς δὲ τῶν δεικνυόντων θαρραλέως εἰς τὸν μαθητὴν τὸ κακὸν ἐν πάσῃ τῇ εἰδεχθεῖ αὐτοῦ γυμνότητι, ὅπως τὸ ἀπεχθάνηται καὶ τὸ ἀποφεύγῃ. Θεωρῶ ἐπ' ἀνάγκης νὰ γνωρίσῃ τις τὸ κακόν, ὅπως κάλλιον ἐκτιμήσῃ τὴν θεῖαν ἀγαθότητα. Καὶ εὐγνωμονῶ ὑμῖν, ὅστις διὰ τῆς μελιρρύτου διδασκαλίας σας, μοὶ ἐ-

δείξατε τό τε κακόν καὶ τὸ καλόν, ὅπως δυνήθω τοῦτο μὲν νὰ ἐπιθυμήσω, ἐκεῖνο δὲ ν' ἀποφύγω ἐν πλήρει συνειδήσει καὶ ἐπιγνώσει. Χαίρω ὅτι δὲν εἶμαι ὅλως ἀθῶος, καὶ ὅτι χωρὶς εὐθὺ πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ πρὸς τὴν τελειότητα—ὅσον ἐπιτρέπεται εἰς ἀνθρώπον—ἐν γνώσει πασῶν τῶν δυσχερειῶν τοῦ βίου, μὴ ἀγνοῶν δὲ πόσον εὐχερὴς, ὁμαλὴ καὶ ἀνθοστόλιστος φαίνεται ἡ πρὸς τὴν αἰωνίαν ἀπώλειαν ἄγουσα.

Σὰς εὐγνωμονῶ ἐπίσης διὰ τὴν ἐπιείκειαν, ἣν μ' ἐνεπνεύσατε διὰ τὰς ἀμαρτίας τοῦ πλησίον μου. Λέγω πάντα ταῦτα, διότι ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ ὑποθέσεως τόσον λεπτῆς, ὥστε μόλις εὐρίσκω λέξεις ὅπως τὴν ἐκφράσω. Ἐνίοτε ἐρωτῶ ἑμαυτὸν: Ἡ ἀπόφασίς μου αὕτη ἔχει ὡς βάσιν, ἐν μέρει τουλάχιστον, τὸ εἶδος τῶν μετὰ τοῦ πατρὸς σχέσεών μου; Ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου, ἐσυγχώρησα αὐτῷ τὴν διαγωγὴν του πρὸς τὴν μητέρα μου, τὸ θυμὸν τῆς ἐλκρότης αὐτοῦ.

Ἐξετάζω ἑμαυτὸν ἐπισταμένως καὶ οὕτε κἂν σκιὰν μίσους ἀνακαλύπτω ἐν τῇ καρδίᾳ μου· ἐξ ἐναντίας ἡ καρδία μου εἶνε μεστὴ εὐγνωμοσύνης. Ὁ πατὴρ μ' ἀνέθρεψε μετὰ στοργῆς· προσπαθεῖ νὰ τιμήσῃ ἐν ἐμοὶ τὴν μνήμην τῆς μητρός μου, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι διὰ τῶν πρὸς ἐμέ φροντίδων καὶ θωπειῶν του ἤθελε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὀργισμένην αὐτῆς σκιάν, ἐὰν ἡ σκιά, ἡ ψυχὴ τῆς μητρός μου, ἦτις ὑπῆρξεν ἄγγελος ἀγαθότητος, ἠδύνατό ποτε νὰ συλλαβῇ ὀργήν. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι αἰσθάνομαι ἄπειρον πρὸς τὸν πατέρα μου εὐγνωμοσύνην· μὲ ἀνεγνώρισε καὶ ὅ,τι σπουδιώτερον, δεκαετὴ μὲ ἀπέστειλε πρὸς ὑμᾶς, εἰς ὃν ὀφείλω πᾶν ὅ,τι εἶμαι.

Ἐὰν ὑπάρχη ἐν τῇ καρδίᾳ μου σπόρος ἀρετῆς, ἐὰν ἐν τῷ νῷ μου ἀρχῇ γνώσεων, ἐὰν ἐν τῇ θελήσει μου καλὴ καὶ ἔντιμος πρόθεσις, ταῦτα πάντα εἰς ὑμᾶς τὰ ὀφείλω.

Ἡ πρὸς ἐμέ ἀγάπη τοῦ πατρὸς μου εἶνε ὑπερβάλλουσα, μεγίστη ἡ ὑπόληψις, ἣν ἔχει δι' ἐμέ, εἶνε πολὺ τῆς ἀξίας μου ἀνωτέρα. Ἰσως, ἐν τούτῳ ἔχει μέρος καὶ ἡ κενοδοξία. Ἐν τῇ πατρικῇ στοργῇ ἐνυπάρχει τι τὸ ἐγωϊστικόν. Πᾶσάν μου τὴν ἀγάπην—ἐὰν εἶχον—ἤθελε θεωρήσει ὁ πατὴρ μου ὡς ἰδίαν του πλάσιν, ὡς ἐὰν ἦμην ἀπαύγασμα τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ, σωματικῶς τε καὶ πνευματικῶς. Ὅπως δὴποτε ὁμῶς νομίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀγάπῃ ταύτῃ ἐνυπάρχει τι τὸ ἀνεξάρτητον καὶ ἀνώτερον τοῦ ἐγωϊσμοῦ τούτου.

Αἰσθάνομαι μεγίστην γαλήνην συνειδήσεως, καὶ εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν Θεόν, διότι τοῦ αἵματος καὶ τῆς φύσεως οἱ μυστηριώδεις δεσμοὶ μὲ ἀναγκάζουσιν, ἀνεξαρτήτως τοῦ καθήκοντος, ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ σέβωμαι τὸν πατέρα μου. Θὰ ἦτο φρικτὸν νὰ μὴ τὸν ἀγαπῶ καὶ μόνον νὰ βιάσω ἑμαυτὸν νὰ τὸν ἀγαπῶ, ὅπως ἐκτελέσω θεῖαν παραγγελίαν.

Ἀλλὰ, καὶ εἰς τοῦτο μὲ τύπτει ἡ συ-

νειδήσις, ἡ ἀπόφασίς μου τοῦ νὰ γείνω κληρικὸς καὶ νὰ μὴ δεχθῶ ἢ μόνον ἐν ἐλαχίστῳ μέρει τὴν μεγίστην περιουσίαν, ἥτις θὰ μοὶ ἀνήκει ὡς κληρονομία, καὶ ἣν δύναιμαι νὰ καρποῦμαι ζῶντος ἐτι τοῦ πατρὸς μου, προέρχεται μόνον ἐκ περιφρονήσεως τῶν τοῦ κόσμου καὶ ἐξ ἀληθοῦς πρὸς τὸν θρησκευτικὸν βίον κλίσεως, ἡ ἐμφωλεύει ἐν ἐμοὶ ὑπερηφάνειά τις, κρυφία τις μνησικακία κατὰ τι τὸ μὴ συγχωροῦν ὅ,τι ἡ μήτηρ τόσον γενναίως, συνεχώρησεν; Ἡ ἀνησυχία αὕτη μὲ ἐνοχλεῖ ἐνίοτε· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμῶς, τὴν λύω ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ πείθομαι ὅτι δὲν εἶμαι ὑπερήφανος πρὸς τὸν πατέρα μου· νομίζω ὅτι θὰ ἐδεχόμην παρ' αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἔχει, ἐὰν εἶχον ἀνάγκην, καὶ χαίρομαι, διότι εὐγνωμονῶ αὐτῷ τόσον διὰ τὰ ὀλίγα ὅσον καὶ διὰ τὰ πολλά.

Χαίρε, θεῖε, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σὰς γράφω λεπτομερῶς καὶ διὰ πολλῶν, ὡς μοὶ περηγγέλλετε· οὐχὶ ὁμῶς τόσον ὅσον σήμερον, ἵνα μὴ γείνω πολὺλογος.

Τῇ 28 Μαρτίου.

Ἀρχίζω νὰ ἀνιῶ ἐκ τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου, καὶ αἰσθάνομαι καθ' ἐκάστην μέζονα ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανέλθω παρ' ὑμῖν καὶ νὰ γείνω ἱερεὺς· ὁ πατὴρ μου ὁμῶς ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ συνοδεύσῃ καὶ νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἐπίσημον ταύτην πράξιν, ἀπαιτεῖ δὲ παρ' ἐμοῦ νὰ διαμείνω ἐνταῦθα δύο τοῦλάχιστον μῆνας μετ' αὐτοῦ. Εἶνε τόσον προσηνής, τόσον περιποιητικὸς πρὸς ἐμέ, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ μὴ τὸν εὐχαριστήσω καθ' ὅλα. Θὰ μείνω, λοιπὸν, ἐνταῦθα ὅσον καιρὸν θελήσει ὁ πατὴρ μου. Ἴνα τὸν εὐχαριστήσω ἐκβιάζω τὸν ἑαυτὸν μου καὶ προσπαθῶ νὰ δείξω ὅτι μ' εὐχαριστοῦσιν αἱ ἐνταῦθα διασκεδάσεις, αἱ ἐξοχικαὶ ἐκδρομαὶ καὶ αὐτὸ τὸ κυνήγιον· τὸν συνοδεύω παντοῦ. Προσπαθῶ νὰ φανῶ θερμότερος καὶ ζωηρότερος ἢ ὅσον πράγματι εἶμαι.

Ἐπειδὴ ἐν τῷ χωρίῳ—οἱ μὲν ἀστεϊζόμενοι, οἱ δὲ ἐγκωμιάζοντες—μὲ ὀνομάζουσιν ἄγιον, προσπαθῶ ἐκ μετριοφροσύνης ν' ἀποκρύψω τῆς ἀγιωσύνης ταύτης τὰς ἐξωτερικεύσεις ἢ νὰ τὰς καταστήσω μᾶλλον ἡδέας καὶ ἀνθρωπίνους διὰ τῆς αἰδοῦς, προσποιούμενος γαλήνιον τινα καὶ κόσμιον εὐθυμίαν, ἥτις οὐδέποτε συνεβάδισεν οὔτε μετὰ τῆς ἀγιωσύνης οὔτε μετὰ τῶν ἁγίων. Ὁμολογῶ, ἐν τούτοις, ὅτι οἱ ἀστεῖσμοι καὶ αἱ ἐρωταί, αἱ χονδροειδεῖς εὐφυολογίαι καὶ ἡ θορυβώδης κίνησις ἐνταῦθα μὲ ἐνοχλῶσι. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γίνω φιλοκατήγορος, καίτοι γράφω ὑπὸ τύπον μυστικότητος καὶ πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἐνίοτε σκέπτομαι ὅτι δυσκολώτερον, ἀλλὰ καὶ λογικώτερον καὶ ἀξιώτερον ἦθελεν εἶσθαι νὰ ἐπιχειρήσῃ τις τὴν ἠθικοποίησιν καὶ κατήχησιν τῶν ἀνθρώπων τούτων, ἢ νὰ πορευθῇ εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν Κίνα, ἢ τὴν Περσίαν, ἀφίνων τόσους συμπολίτας του, ἂν ὅχι διεστραμμένους καθ' ὁλοκληρίαν, τοῦλάχιστον διεφθαρμένους πως.

Τίς εἰδεύει! Λέγουσιν ὅτι αἱ νεώτεροι ιδέαι, ὁ ὕλισμός καὶ ἡ ἀπιστία πταίονσι διὰ πάντα ταῦτα· ἐὰν πταίωσιν ὁμῶς, ἐὰν τόσας παραγούσι κακὰς συνεπείας, τοῦτο πιθανῶς συμβαίνει κατὰ τρόπον παραδόξον, μαγικόν, διαβολικόν, οὐχὶ ὁμῶς διὰ φυσικῶν μέσων· ἐπειδὴ οὐδεὶς βεβαίως τῶν ἐνταῦθα ἀναγινώσκει καλὰ ἢ κακὰ βιβλία· καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναιμαι νὰ ἐννοήσω πῶς εἶνε δυνατόν νὰ διαφθείρωσιν διὰ τῶν σήμερον κατακλυζουσῶν ἡμᾶς κακῶν ἀρχῶν. Μὴ αἱ κακαὶ ἀρχαὶ ὡς μίασμα ἢ ἐπιδημία τις εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ; Ἰσως, καὶ αἰσθάνομαι ὅτι εἶνε κακεντρεχὴς ἡ ιδέα μου αὕτη, ἣν εἰς ὑμᾶς μόνον ἀνακοινῶ· ἴσως πταίει αὐτὸς ὁ κληρὸς; Εὐρίσκεται ὁ ἐν Ἰσπανίᾳ κληρὸς εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του; Διδάσκει καὶ κατηχεῖ τὰ χωρία; Δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο διὰ πάντων τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ; Ὑπάρχει πραγματικὴ τις κλίσις εἰς τοὺς ἀσπαζομένους τὸν θρησκευτικὸν βίον καὶ ἀφιερωθέντας εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, ἡ ἐκλαμβάνεται ἡ ἱερωσύνη ὡς ἀπλοὺς πόρος ζωῆς, ὡς πᾶς ἄλλος, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι σήμερον εἰς τὴν ἱερωσύνην ἀφιερῶνται μόνον οἱ μᾶλλον ἐνδεεῖς, οἱ μᾶλλον ἀπέλπιδες καὶ στεροῦμενοι μέσων, διότι τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν παρουσιάζει στάδιον εὐρύ ὡς τὰ ἄλλα ἐπαγγέλματα; Ὁπωσδήποτε, ἡ σπάνις πεφωτισμένων καὶ ἐναρέτων ἱερέων διεγείρει ἐν ἐμοὶ ζωηρότεραν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γείνω ἱερεὺς. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν μὲ ἀπκτᾷ ἡ φιλαυτία, καὶ ἀναγνωρίζω πάσας τὰς ἐλλείψεις μου, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἀληθῆ κλίτιν καὶ πολλὰ τῶν ἐλλείψεων τούτων, ἐλπίζω, ὅτι θέλουσι διορθωθῇ θεῖα συνάρσει.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐγένετο, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πεπίτας Χιμένες τὸ γεῦμα, περὶ οὗ σὰς ὁμιλήσα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γυνὴ αὕτη διάγει πολὺ μόνηρη βίον, δὲν ἐγνώρισα αὐτὴν μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ γεύματος. Μοὶ ἐφάνη τῷόντι καλὴ ὡς παρίστησιν αὐτὴν ἡ Φήμη· παρετήρησα δὲ ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου εἶνε τόσον εὐπροσῆγορος, ὥστε οὗτος ἐλπίζει, ὅτι ἐπὶ τέλους θέλει ἐνδῶσει καὶ δεχθῇ τὴν χεῖρά του.

Ἐπὶ τῇ πιθανότητι ὅτι ἡμέραν τινα ἡ Πεπίτα ἔσεται μητριὰ μου, τὴν παρετήρησα μετὰ προσοχῆς, καὶ μοὶ φαίνεται παραδόξως τις γυνή, ἥς τὰς ἠθικὰς διαθέσεις δὲν δύναιμαι ἀκριβῶς νὰ ὀρίσω.

Ὑπάρχει ἐν αὐτῇ γαλήνη τις, ἐξωτερικὴ τις ἡρεμία, ἥτις δυνατόν νὰ προέρχεται ἐκ ψυχρότητος πνεύματος καὶ καρδίας, ἐκ τῆς μεγάλης περὶ ἑαυτῆς προφυλάξεως καὶ πλήρους ἀναισθησίας· δύναται ὁμῶς νὰ προσέρχεται καὶ ἐξ ἄλλων τῆς ψυχῆς ἐλατηρίων. Ἐκ τῆς γαλήνης τῆς συνειδήσεώς της, ἐκ τῆς καθαρότητος τῶν πόθων της, ἐκ τῆς συναισθησεως ὅτι ἐκτελεῖ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ τὰ καθήκοντα, ἅτινα ἡ κοινωνία ἐπιβάλλει, προσηλούσα τὸν νοῦν ὡς εἰς τέρμα, εἰς ὑψηλότερας ἐλπίδας.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι—εἴτε διότι παρὰ τῇ γυναικί ταύτῃ τὰ πάντα εἰσὶν ὑπολο-

γισμός, χωρίς ὁ νοῦς αὐτῆς νὰ ὑψῶται εἰς ἀνωτέρας σφαίρας, εἴτε διότι συνενοῖ τὴν πεζότητα τοῦ βίου καὶ τῶν ὀνείρων τὴν ποίησιν ἐν τελείᾳ ἁρμονίᾳ, οὐδὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῇ τὸ ἀσύμφωνον πρὸς τὸ γενικὸν πλαίσιον, ἐξ οὗ περιβάλλεται, καί, μολοντοῦτο, κατέχει φυσικὴν τινα ἀριστοκρατικότητα, ἥτις ὑψοῖ αὐτὴν καὶ τὴν διακρίνει ἀπὸ παντὸς τοῦ περιστοιχοῦντος αὐτήν.

Δὲν ἐνδύεται κατὰ τὸν τρόπον τῶν χωρικῶν, οὔτε κατὰ τὸν συρμὸν τῶν πόλεων· συγκιρνεῖ ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ τῆς ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους τούτους, οὕτως ὥστε φαίνεται μὲν κυρία, ἀλλὰ κυρία χωρίου. Κρύπτει ἐπιμελῶς, κατ'ἐμὴν γνώμην, τὴν φροντίδα, ἣν ἔχει διὰ τὸ ἄτομόν της. Οὐδεὶς δύναται νὰ παρατηρήσῃ ἐν αὐτῇ κοσμητικὰ ἢ ψιμμυθία· ἡ λευκότης ὅμως τῶν χειρῶν της, ἡ ἄκρα τῶν ὀνύχων της περιποιήσις, τὸ χάριεν καὶ φιλόκαλον τῆς ἐσθῆτός της, τὰ πάντα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐπιμελεῖται τῶν πραγμάτων τούτων πλέον ἢ ὅσον ἡδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ διὰ γυναικῆς ζωσάν ἐν χωρίῳ καὶ περιφρουοῦσαν, ὡς λέγουσι, τοῦ κόσμου τὰς μεταιότητας, ὅπως ἀφιερῶθῃ μόνον εἰς τὰ ἐπουράνια.

Ὁ οἶκος αὐτῆς εἶνε καθαρότατος, καὶ μετὰ πλήρους τάξεως διασκευασμένος. Τὰ ἐπιπλα οὔτε καλλιτεχνικὰ οὔτε κομψὰ εἶνε, ἀλλ' οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ὑπάρχει τὸ ἐπιτετηδευμένον ἢ τὸ ἀφιλόκαλον. Ὅπως ἡ κατοικία της γαίνει ποιητικωτέρα, τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτὰ βροῖθουσιν ἐν τε τῇ αὐλῇ καὶ ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ τοῖς δωματίοις. Οὔτε σπάνιον τι φυτὸν ὑπάρχει, εἶνε ἀληθές, οὔτε ξένον τι ἄνθος, ἀλλὰ τὰ τε φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη της, ἐκ τῶν κοινοτέρων ἐνταῦθα, δεικνύουσι τρανῶς τὴν περιποιήσεων τὴν καλαισθησίαν.

Διάφορα κανάρια ἐν ἐπιχρύσοις κλωβίοις ἐμψυχοῦσι διὰ τῶν λαρυγγισμῶν των τὸν οἶκον ὅλον. Βλέπει τις ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα ἔχει ἀνάγκην ἐμψύχων ὄντων, εἰς ἃ ν' ἀφιερῶι τὴν ἀγάπην της. Ἐκτός δὲ ὑπηρετριῶν τινων, ἃς θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐξέλεξεν ἐπιμελῶς, ἐπειδὴ ἀδύνατον φαίνεται νὰ εἶνε πᾶσαι κομψαὶ τυχαίως, ἔχει ὡς αἱ γραῖαι *φηρημίτιδες*, διάφορα ζῷα πρὸς συντροφίαν· ψιττάκον, κυνάριον φαῖον καὶ δύο ἢ τρεῖς γαλαῖς, τόσον ἡμέρους καὶ κοινωνικὰς, ὥστε ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τῶν γονάτων παντὸς ἐπισκέπτου.

Ἐν γωνίᾳ τινὶ τῆς αἰθούσης τῆς ὑποδοχῆς εὐρεται εἰδός τι εὐκτηρίου, ἐν ᾧ ὑπάρχει ἀγαλματίον τοῦ Ἰησοῦ ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ, ἔχοντος πρόσωπον δοξαζαλκτον, ὀφθαλμούς γαλανοὺς καὶ ῥοαίαν φυσιογνωμίαν. Ἡ ἐσθῆς του εἶνε ἐκ λευκοῦ μεταξωτοῦ, μετὰ μαυδίου οὐρανοχρόου, κατὰστίκτου ἐκ μικρῶν χρυσῶν ἀστέρων, καὶ πεποικιλμένου διὰ πολυτίμων λίθων. Ὁ βωμός, ἐφ' οὗ ἵσταται ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, περικοσμεῖται ὑπ' ἀνθέων, ἀ περιβάλλουσιν, ἐν εἰδὲ στεφάνου, δέσμαι ἐκ δάφνης καὶ μύρτων, ἐπὶ δὲ τῶν βαθμίδων αὐτοῦ καίουσιν διηνεκῶς πλεῖστα κηρία. Βλέπων πάντα ταῦτα δὲν ἤξεύρω τί νὰ σκεφθῶ.

Κλίνω ὁμως νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ χήρα ἀγαπᾷ ἐαυτὴν ὑπὲρ πάντα, καὶ ὅτι, πρὸς διασκέδασιν καὶ πρὸς διάχυσιν τοῦ ἔρωτος τούτου, ἔχει τὰς γαλαῖς, τὰ κανάρια, τὰ ἄνθη καὶ αὐτὸν τὸν μικρὸν Ἰησοῦν, ὅστις ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς της δὲν εὐρίσκεται ἴσως πολὺ ὑπεράνω τῶν γαλῶν καὶ τῶν καναρίων.

Δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ, ὅτι ἡ Πεπίτα Χιμένες εἶνε γυνὴ διακεκριμένη ἐκ φύσεως· οὐδεμίᾳ ἀνόσιος εὐφυΐα, ἡ ἀδιάκριτος ἐρώτησις περὶ τῆς κλίσεώς μου ἢ περὶ τῶν ἱερατικῶν βαθμῶν, οὗς μέλλω νὰ λάβω, ἐξῆλθε τῶν χειλέων της. Μοὶ ὠμίλησε περὶ τῶν τοῦ τόπου, τῆς καλλιεργείας τῶν ἀγρῶν, τῆς τελευταίας ἐσοδείας τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἐλαίου, καὶ περὶ βελτιώσεως τῆς κατασκευῆς τοῦ οἴνου· πάντα δὲ ταῦτα μετὰ μεγίστης μετρίότητος καὶ φυσικότητος, χωρὶς νὰ δεῖξῃ φιλοδοξίαν, ὅπως φανῇ ὅτι κατέχει εἰδικὰς περὶ τούτων γνώσεις.

Ὁ πατὴρ μου ἦτο περιποιητικός· ἐφάνετο ἀναλαβὼν νεότητά· αἱ δὲ ἄκρι αὐτοῦ φιλοφρονήσεις πρὸς τὴν κυρίαν τῆς καρδίας του ἐγένοντο δεκταί, ἂν οὐχὶ μετ' ἀγάπης, τοῦλάχιστον μετ' εὐγνωμοσύνης.

Τοῦ γεύματος μετέσχον ὁ ἱατρός, ὁ συμβολαιογράφος καὶ ὁ ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος, στενὸς φίλος τῆς οἰκογενείας καὶ πνευματικὸς πατὴρ τῆς Πεπίτας.

Ὁ κύριος ἐπίτροπος ἔχει βεβαίως μεγάλην περὶ τῆς Πεπίτας ιδέαν, διότι πολλάκις μοὶ ὠμίλησεν ἰδιαιτέρως περὶ τῶν ἀγαθοεργιῶν, τῶν ἐλεημοσυνῶν αὐτῆς καὶ περὶ τῆς πρὸς ἅπαντας εὐσπλαγχνίας της· μοὶ εἶπεν, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅτι εἶνε ἀγία.

Ἐξ ὧων ἤκουσα παρὰ τοῦ κυρίου ἐπίτροπου, εἰς οὗ τὴν εὐθυκρισίαν μεγίστην ἔχω πεποιθήσιν, δικαιούμαι νὰ ἐλπίσω, ὅτι, καθὼς ὁ πατὴρ μου οὐδεμίαν αἰσθάνεται κλίσιν πρὸς τὴν μετάνοιαν, οὗτος θὰ ἦτο ὁ μόνος τρόπος, ὅπως μεταβῇ τὸν μέχρι τοῦδε τόσον θεωλλῶδη βίον αὐτοῦ, καὶ καταλήξῃ εἰς συμπέρασμά τι, ἂν οὐχὶ παραδειγματικόν, τοῦλάχιστον ἡσυχον καὶ τακτικόν.

Ὅτε ἐπεστρέψαμεν ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Πεπίτας, ὁ πατὴρ μου μοὶ ὠμίλησε ἀποφασιστικῶς περὶ τοῦ σχεδίου του· μοὶ εἶπεν ὅτι ὑπῆρξε πολὺ ἐλαφρόνους, ὅτι διήλθεν ἄτακτον βίον, καὶ ὅτι δὲν διέβλεπεν ἄλλο μέσον διορθώσεως, ἐκτὸς τῆς ἡλικίας του, ἐὰν ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ σωτηρία αὐτοῦ, δὲν τὸν ἠγάπα καὶ δὲν ἔσπερε νὰ τὸν συζευχθῇ. Ὑποθέτων ἡδὴ ὅτι θὰ τὸν ἠγάπα καὶ θὰ τὸν ὑπανδρεύετο αὐτή, ὁ πατὴρ μου μοὶ ὠμίλησε περὶ τῶν συμφερόντων μας. Μοὶ εἶπεν ὅτι εἶνε πολὺ πλούσιος καὶ ὅτι θὰ μοὶ ἄφινε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς περιουσίας του καὶ ἂν ἀπέκτα ἔτι καὶ ἄλλα τέκνα. Τῷ ἀπήντησα ὅτι διὰ τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ μέλλοντός μου ἐχρειάζομην ὀλίγιστον ἀργύριον καὶ ὅτι ἡ μεγαλύτερά μου εὐχαρίστησις θὰ ἦτο νὰ ἴδω αὐτὸν εὐτυχῇ μετὰ συζύγου καὶ τέκνων καὶ λησμονοῦντα τὰς παλαιὰς αὐτοῦ παρεκτροπὰς. Μοὶ ὠμίλησεν εἰτα ὁ

πατὴρ μου περὶ τῶν ἐρωτικῶν αὐτοῦ ἐλπίδων μετὰ ζωηρότητος· καὶ εἰλικρινείας τοιαύτης, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ πατὴρ καὶ ὁ γέρον καὶ ἐκεῖνος νεανίας τῆς ἡλικίας μου, ἡ καὶ μικρότερος ἔτι. Ἰνα δὲ μοὶ ὑποδείξῃ κάλλιον τὴν ἀξίαν τῆς νεανίδος καὶ τὴν δυσχέρειαν τοῦ θριάμβου, μοὶ περιέγραψε τὴν λαμπρὰν κατάστασιν τῶν δεκαπέντε ἢ εἴκοσι μνηστήρων, οἵτινες ἐπεζήτησαν τὴν Πεπίτα, καὶ οἵτινες ἅπαντες εἶχον ἀποτύχει. Ὅσον δι' αὐτόν, καθὼς μοὶ ἐξήγησε, μέχρι τινὸς καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀποτύχει, ἀλλ' ἐκολακνεύετο ἐλπίζων ὅτι δὲν θὰ ἦτο ὀριστικὴ ἡ ἀποτυχία, διότι ἡ Πεπίτα τὸν ὑπελήπτετο, καὶ τῷ ἐδεικνυε τοσαύτην ἀφοσίωσιν, ὥστε, ἐὰν τοῦτο δὲν ἦτο ἔρωτος, εὐκόλως ἡδύνατο νὰ μετατραπῇ εἰς ἔρωτα διὰ τοῦ χρόνου καὶ τῆς διηνεκοῦς λατρείας, ἣν αὐτὸς τῇ προσέφερεν· ἄλλως τε, ἡ αἰτία τοῦ περιορισμοῦ τῆς Πεπίτας, εἶχε διὰ τὸν πατέρα μου τὴν το φανταστικὸν καὶ σοφιστικόν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐμελλε νὰ διασκεδασθῇ.

[Ἐπεται συνέχεια]. ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Διήγημα

[Συνέχεια.]

Ὁ Ραοὺλ ἦτο ἐκεῖ, πλησιέστατα, ὀλίγας μόνους ὥρας σιδηροδρομικοῦ ταξιδίου, ἐπὶ μακρὸν δὲν θὰ ἄφινε τὴν Γαλιάν, αὕτη δὲ τὸν ἠγάπα. Διὰ τοῦ λοιπὸν νὰ μὴ ζήσει ἀκόμη μετ' αὐτοῦ εὐτυχῆς ἢ ἀμέριμνος τοῦλάχιστον;

Διὰ τοὺς μὴ ἀγαπῶντας, τὸ ψεῦδος εἶναι εὐκολώτατον, μία ἀπάτη ἐπὶ πλέον· ἐνῷ διὰ τοὺς ἀγαπῶμένους αἰώνια βάσανος.

Πῶς λοιπὸν! ἔνεκα παραφορᾶς τινὸς τῶν αἰσθήσεων, ἐκεῖ ἐν Νορμανδίᾳ, πλησίον τοῦ Γεωργίου, ἔνεκα στιγμῆς τινὸς ἀκατανόητου καὶ ἀνεξηγήτου, ἥτις μετὰ ταῦτα ἐπλήρωσεν ἀμφοτέρους τρόμου, ἡ ζωὴ της ἔπνευε διὰ παντός;

Ἀληθεύει λοιπὸν ὅτι εἰς τινὰς περιστάσεις δύο σώματα ἀντιδίδουσιν ἡλεκτρικὸν ρεῦμα ἐπιρρίπττον ὀμιχλῶδη πέπλον ἐπὶ τῆς συνειδήσεως, ὡς ἡ μέθη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν;

Ναί, εἶναι φαινόμενον φυσικόν, κατισχύον τῶν διεφθαρμένων φύσεων καὶ μόλαταῦτα τοσοῦτον ἰσχυρόν, ὥστε δύναται κατὰ τινὰς στιγμὰς καὶ αὐτὴν τὴν ἀρετὴν νὰ προσβάλῃ καὶ κατανικήσῃ· πλὴν αὕτη ὅταν δὲν ἔχῃ ἀπολεσθῇ ἐντελῶς, καταβεβλημένη καὶ ἀτιμασθεῖσα, ἐκδικεῖται γεννῶσα τὰς τύψεις καὶ τὴν περιφρόνησιν πρὸς ἑαυτόν.

Πόσον εἶναι δυστυχεῖς οἱ σκεπτόμενοι καὶ μὴ λησμονοῦντες!

Τὸ θηρίον φονεῦει, κυλιέται ἐν τῷ αἵματι, πλὴν τρέχει εἰς τὸν ρύακα καὶ μετ' ὀλίγον αἱ ἐκ τοῦ αἵματος κηλίδες δὲν ὑ-